

тето, което добръ помнѣше, че е останала тамъ.

Въ сѣщия день Люци нѣколко пѣти разказва на доктора, какъ би могло да намѣрятъ капраля Джимъ, и той ѝ обѣща да го донесе, понеже бѣше убѣденъ, че нервната безсѣница най-сетнѣ ще убие дѣтето.

Излизайки отъ кѣщи, докторъ О'Гради мислѣше за това. Ала мислитъ му бѣха прѣкъснати отъ единъ полкъ отъ националната гвардия, който мрачно се движеше и отиваше къмъ барикадитъ въ Сентъ-Полажи.

Жалки бѣха тия войници! Измършавѣли, блѣдни, посипани съ снѣгъ, тѣ бавно крачеха. Единъ отъ офицеритъ, който добръ познаваше мжжествения докторъ, се спрѣ за една минута при него и му каза, че прѣдъ укрѣплението Ванвъ имало сражение, рѣководено отъ генералъ Вико. Полка отмина, и войнишкитъ стѣпки замлѣкнаха въ далечината.

О'Гради си говорѣше въ себе си че **Шале Арденъ** сигурно е обсадено, и че нито камъкъ не е останало отъ него.

Низкиятъ ирландецъ докторъ бързо трѣгна и най-послѣ се намѣри прѣдъ Ванвската порта. Тукъ той се спрѣ.

Портата Ванвъ! И на сѣщата страна — укрѣплението Ванвъ, задъ него гѣста гора, срѣдъ която лжкатушеше рѣка. Прѣзъ портатъ никой не можеше да излѣзе безъ позволенieto на генерала. Трѣбваше само да се влѣзе въ гората и да се съгледатъ високитъ островърхи пики на прусацитъ.

Докторъ Тоби се приближи при часовия. Показва му свободната си карта, съ която му се позволяваше да иде дѣто желае и указва милосердни помощи. Часовиятъ го пропусна, като му пожела успѣхъ и щастие.

— Нищо, не се страхувайте, — каза той. Прусацитъ празнуватъ сега Рождество Христово и ще прѣстанатъ да убиватъ. Навѣрно вие ще идете въ укрѣплението? Е, днесъ тамъ ще имате много работа, господине, а утрѣ още повече.

Часовиятъ разтвори широкитъ порти и докторъ Тоби излѣзе.

Снѣгътъ бѣше прѣстаналъ, небето се бѣ изяснило. Само по хълмоветъ се носѣше гѣста мѣгла, която скриваше изоставената кѣща на

края на пѣтя. Ето че се показаха стражевитъ огньове на прѣднитъ постове. Наблизо отъ Шатилонския пѣтъ Тоби срѣщна единъ часови. Докторъ О'Гради спокойно се смѣеше и обясняваше на часовия кѣдѣ отива:

— Единъ отъ моитъ приятели, когото наричаме капралътъ Джимъ — остана въ Шале Арденъ, на нѣколко километра отъ тукъ, и азъ желая да се видя съ него.

— Добръ, господине, но това сега е невъзможно, навсѣкѣдѣ има прусаки! Ако приятелътъ ви е останалъ въ Шале Арденъ, навѣрно, или е убитъ, или взетъ въ плѣнъ. Ние не можемъ да Ви пустнемъ, тсва е безумно!

Ала докторътъ му показа свободната си карта и часовиятъ го пушна. Слѣдъ нѣколко крачки докторътъ влѣзе въ горичката, дѣто една пѣтека водѣше за шалето. Гѣста мѣгла се разтиласе въ нея, и мжно се вървѣше, ала докторътъ смѣло крачеше на прѣдъ, и нѣколко пѣти се блѣсна у дърветата по пѣтя, като се извињаваше прѣдъ тѣхъ, и послѣ се смѣеше на себе си, за дѣто бѣше взелъ дървото за човѣкъ.

Тутакси докторътъ се спрѣ. На три крачки отъ него се изправи единъ войникъ.

Докторъ Тоби познаваше прусацитъ, но тоя войникъ, който стоеше сега прѣдъ него, бѣше баварецъ, навѣрно единъ отъ прѣднитъ постове на тази войска, която въ надвечерието атакува генералъ Вико. Кѣсиятъ баварецъ се повдигна на прѣсти за да изгледа доктора, и остана изненаданъ отъ неговото присѣствие въ това врѣме въ гората. Часовиятъ се бѣ силно развълнувалъ, но слѣдъ малко врѣме, той се съвзѣ, и, като хвана доктора за яката, опита се да вика. Ала докторътъ бѣше училъ пластика, и съумѣ изкустно да се изплѣзне отъ ржката му и като лудъ се затече къмъ Шале Арденъ.

Кѣсичкиятъ баварецъ се повдигна, започна да вика и грѣмна; слѣдъ него грѣмна другъ войникъ и по цѣлата стражева линия се разнесоха гърмежи и цѣлата гора се изпълни съ войници.

Когато Тоби съгледа покрива на Шалето Арденъ и видѣ че прозорцитъ му свѣтѣха, той едва се въздържа да не се провикне отъ радостъ: